

MIRKO PRETNAR:

V LEPIH NOČEH . . .

V teh lepih nočeh,
ko molči ves svet
v čar povit,
kakor dete v zibeli.

Ko se pod brezami,
begotno kólo
pomiče belih vil
z zlatimi lasmi;

le ena sedi ob potoku
ne češe si las prelestnih,
z lune si žarki spleta
razpredene misli;
kakor da židano ruto
previja s srebrno nitjo,
kakor da se preproga
mota ji krasna pod prsti,
da si po njej prizove,
ljubega svojega daljnega.

PASTUŠKIN:

DEKLE S POJOČIM SRCEM.

• Srce mi vriska in prepeva, kot bila grud' bi ptičev gaj, vsa polna jasnega odmeva molčim, drhtim — in vem, zakaj.	Pojoče si srce z rokami krotim, da ne bi preglasno izdalo me; le meni sami naj v prsih ptičice pojó.

A kadar pride zlato moje,
krotila več ne bom srca,
glasno takrat naj vse izpoje,
da čula bova ga oba.

